

[Lizzie Lichtenberg]

skal løse sådanne opgaver for familien. Det er imidlertid også klart, at vi ikke samfundsøkonomisk har råd til at fortsætte ad denne vej. Vi kan ikke blive ved med at udbygge den offentlige sektor med nye servicefunktioner, det vil føre til et helt uacceptabelt skatetryk og til, at der ikke bliver plads til det erhvervsliv, som trods alt skal skabe det økonomiske grundlag for den offentlige sektor.

Hertil kommer, at det ud fra vor principielle opfattelse er forkert, at det offentlige i stigende grad overtager ansvaret for familierne. Det må først og fremmest være den enkelte familie, der har ansvaret for sine børn. Det er derfor meget vigtigt at overveje, om man kan vende denne udvikling, således at den enkelte familie kan løse flere opgaver selv og den offentlige indsats tilsvarende kan reduceres. Dette kan bl.a. opnås ved, at det bliver mere økonomisk fordelagtigt at løse opgaven selv i stedet for at overlade det hele til det offentlige.

Jeg ser kristeligt folkepartis forslag som et forsøg herpå, idet man foreslår, at det almindelige børnetilskud forhøjes til 10.850 kr., reguleret 13.000 kr., hvis barnet ikke passes i vuggestue eller tilsvarende institutioner. Her ved søger man at opmuntre flere til at passe børnene hjemme, og vi kan som nævnt principielt erklære os enige i sigtet med dette forslag, både fordi det har stor værdi for barnet at kunne blive hjemme i de første leveår, og fordi institutionsløsninger er meget dyrere for samfundet.

Vi er dog skeptiske over for, om man med dette forslag vil opnå den virkning, kristeligt folkeparti forudsætter, idet det beløb, der er nævnt, jo er et forholdsvis lille incitament, idet man ved, at børnefamilier er spændt hårdt for økonomisk, og der er derfor brug for to fulde arbejdsindtægter. Forslaget skal ses som et element i en sammenhængende børnepolitik, der omfatter børne-, familie- og skattepolitik, og vi erklærer os som sagt enige i sigtet, men vi har vores stærke tvivl om og stærke betænkelighed ved, om det er tilstrækkeligt. Vi vil gerne drøfte det positivt i udvalget.

Henrik Toft (V):

Venstre har stor sympati for kristeligt folkepartis forslag. Det gav venstres ordfører, hr. Peter Brixtofte, også udtryk for ved før-

stebehandlingen for 2 år siden. Det betyder så meget med børnenes pasning i de første leveår. Derfor vil det være godt, om vi kan give forældrene en reel valgmulighed. Det vil nok være svært at vurdere forslaget økonomiske konsekvenser, siger socialministeren. Her er jeg ganske uenig med socialministeren, for på lang sigt kan der måske direkte være en besparelse ved at lovgive i overensstemmelse med kristeligt folkepartis forslag. Venstre skal ikke sige, hvilken højde børnetilskuddet skal have.

Det er nogle af de spørgsmål, vi gerne vil have afklaret under udvalgsarbejdet, hvor vi gerne vil have undersøgt forskellige andre ting, betalingen for institutionspladser osv. Det er klart, at vi skal have gennemdrøftet det samspil, der er mellem betalingen for institutionspladser og børnetilskud, og hvor meget der er at hente ved, at vi ændrer det i overensstemmelse med kristeligt folkepartis forslag. Det er ting, vi arbejder med i venstre, og vi er derfor glade for denne lejlighed til at få undersøgt dem under udvalgsarbejdet. Vi er parate til at gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Birthe Hansen (SF):

Da det, så vidt jeg kan se, er tredje gang, dette lovforslag fremsættes, var det måske på tide, at man fik kulegravet børnetilskudsloven, og det kan jeg forstå på hr. Torben Lund at vi vil få mulighed for senere. Vi afviser ikke, at der er brug for ændringer og forbedringer, men det er efter vor mening helt andre forslag, der skal gennemføres.

Hvis det er børnenes opvækstvilkår, man ønsker at forbedre, gøres det ikke med det fremsatte lovforslag. Det synes kun fremsat for at favorisere en bestemt gruppe mødre, nemlig dem, der kan vælge at være hjemme-gående; den mulighed eksisterer ikke for den enlige forsørger. At alle børn har brug for nær og varm tilknytning til både egne forældre og andre voksne ikke at forglemme er noget, vi alle ved. Men den verden, vi lever i her og nu, har også en meget stor gruppe forældre, som, ønsket eller uønsket, er enlige forsørgere, og deres børn lader vi gang på gang i stikken.

Ønsker vi det optimale for vore børns opvækst, var der mange måder at gribe sagen an på. Jeg kan blot nævne nedsættelse af